

MARIANA ZAPATA

Autorka romantických bestsellerů

STACIŠI
POČKÁT

FRAGMENT

Stačí si počkat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mariana Zapata
Stačí si počkat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STAČÍ SI POČKAT

MARIANA ZAPATA

přeložila
Romana Bičíková

FRAGMENT

*Mojí pravé lásce – jedinému člověku, jemuž bych věřila,
že mě ochrání ve vězení: mojí sestře Ale. Tuhle knihu jsem napsala,
když jsem přemýšlela nad tím, jaké by bylo tě nemít... a stálo to za prd.
Totálně. (Samozřejmě.) Naštěstí pro mě zlo nikdy neumírá,
takže mě budeš mít na krku navždy, kámo.
(A já na tom nehodlám nic měnit.)*

Kapitola první

Vzbudila jsem se s křikem.

Teda, s něčím, co znělo skoro jako křik, vzhledem k tomu, že jsem se ještě pořád úplně nevyhlédla z rýmy, kterou mě před dvěma týdny nakazil Josh a kvůli níž jsem zněla jako mutující puberták, co naruživě holduje kouření.

Prudce jsem otevřela oči a jen pár centimetrů od své tváře uviděla mini démona. Trhla jsem sebou. Bulvy, které na mě ze tmy zíraly, zamrkaly a já bych odpřisáhla, že mi duše na miliontinu vteřiny vyletěla z těla.

„Sakra!“ vyjekla jsem a praštila se hlavou o čelo postele. Sykavě jsem se nadechla, s vědomím, že je to možná můj poslední nádech, než mi ten démon podřízne hrdlo.

Až na to, že...

Šmátrala jsem po polštáři vedle sebe – aniž jsem tušila, co bych s ním asi tak dělala, malí démoni nejsou známí tím, že by je šlo porazit polštářem – a došlo mi, že to není miniatura Satanova pobočníka, která mě chce obětovat svému temnému pánovi. Tvářička, která na mě z černočerné tmy hleděla, nepatřila ďábelské verzi Wonkova Umpa-lumpy, ale pětiletému dítěti. Mému pětiletému dítěti. Mému chlapečkovi.

Byl to Louie.

„Panebože, Lou,“ zasupěla jsem, když jsem si uvědomila, kvůli komu se možná nedožiju třicátin. Zamrkala jsem a přitiskla si dlaň na srdce, aby mi nevyskočilo z hrudi ven.

Nemělo mě to šokovat. Kolikrát už si ke mně za ty poslední dva roky vlezl do postele a vyděsil mě k smrti? Stokrát? Už bych měla být

zvyklá na to, že se mi takhle plíží do ložnice. Byl to ten nejroztomilejší kluk na světě – teda aspoň za denního světla –, ale zatím ještě nechápal, že zírat na někoho, kdo spí, je fakt strašidelný. *Fakt* strašidelný.

„Jež-“ dralo se mi na jazyk, ale na poslední chvíli se mi povedlo zatáčku vybrat na „ježkovy voči.“ V uších mi doteď zněla mámina přednáška, když mi před rokem vynadala, že učím kluky brát jméno Boží nadarmo. „Fakt jsi mě vyděsil, kur-“ Zaúpěla jsem, protože mi došlo, že sprostým slovem to moc nevylepší. U Joshe jsem už tuhle bitvu prohrála, ale před Louiem jsem si dávala větší pozor. I když to bylo těžké. „Kurník,“ ulevila jsem si nakonec, třebaže mi bylo jasné, že už slyšel horší věci než „Ježíšikriste“ a „kurva“.

„Promiň, teto Diano,“ zašeptal Louie tím svým medově sladkým hláskem, díky němuž jsem mu v tom okamžení odpustila všechno, co kdy provedl a co kdy provede.

„Lou.“ Srdce mi pořád bušilo jako zvon. Bože můj, na mrtvici jsem ještě moc mladá, nebo ne? Stáhla jsem si peřinu k pasu a dál si mnula hrud'. „Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se ho taky šeptem a snažila se svůj tep ukočírovat do nějaké normálnější rychlosti.

Louie velmi vážně přikývl.

Noční můry ho netrápily moc často, ale když už se to stalo, okamžitě šel za mnou... ať už jsem byla vzhůru nebo ne. Podle toho, jak rozlámaná jsem se cítila, jsem za sebou nemohla mít víc než pár hodin spánku. Nepomáhalo mi ani to, že jsem spala v neznámém prostředí – byla to teprve naše třetí noc v novém domě. Moje tělo si ještě nezvyklo na nové umístění postele. Taky tu všechno vonělo a znělo jinak. Ani v našem starém bytě pro mě nebylo snadné se jednoduše uvolnit, takže mě nepřekvapilo, že jsem sebou minulé dvě noci na posteli jen tak házela a koukala se do mobilu, dokud mi nespádl přímo do obličeje, když jsem konečně zabrala.

Cítila jsem, jak mě přes peřinu hřeje na noze ručka s malými prsty. „Nemůžu spát,“ zašeptal chlapeček, jako by se mě snažil nevzbudit ještě víc, než už se mu povedlo, když jsem si leknutím málem učůrla. Tma

v ložnici našťestí zakryla Louieho blond vlásky a modrá kukadla, ze kterých mě občas pořád zabolelo u srdce. „Venku je velkej rámus. Můžu spát u tebe?“

Zívla jsem na celé kolo, nahlas a doširoka, až mi vhrkly slzy do očí. „Jakej rámus?“

„Jako by se pod mým oknem někdo pral.“ Louie se nahrbil a poplácal mě po noze.

V tu ránu jsem se napřímila, plně bdělá. Louie měl hodně živou představivost, ale ne zas tak živou. Sice jsme byli ušetření excesů s imaginárními kamarády, ale jednou, když mu byli tři, jsem musela předstírat, že záchodová mísa je pítko pro ptáčky a on je papoušek.

Ale že by se tady někdo rval?

Než jsme našli tenhle dům, prohlédla jsem si jich nejmíň padesát. Padesát různých domů, a žádný z nich nebyl ten pravý, ať už z jakéhokoliv důvodu. Buď byl moc daleko od dobrých škol, nebo se mi nepozdávala čtvrt, v níž stál, neměl dost velkou zahradu, bylo na něm potřeba moc oprav, anebo byl zkrátka dražší, než jsem si mohla dovolit.

Takže když se mi makléřka zmínila, že má ještě jeden, který mi chce ukázat, moc nadějí jsem do něj nevkládala. Ale ona se nenechala odradit. Tenhle dům byl ve čtvrti, kde žili pracující lidé, a na trhu byl teprve pár dní, protože jeho majitelé nezvládli splácet hypotéku a museli se ho vzdát. Radši jsem se dál bránila optimismu, ale tenhle dům měl tři ložnice, velkou zahradu před i za domem a nebylo na něm potřeba dělat nic kromě pár kosmetických úprav. To mi stačilo. Skočila jsem po nabídce a koupila ho.

Diana Casillasová, hrdá majitelka nemovitosti. Už bylo na čase. Byla jsem připravená vypadnout z dvoupokojového bytu, v němž jsme se ty poslední dva roky s chlapci tísnili.

Po všech těch barabiznách, co jsem doteď viděla, mi tohle místo připadalo jako světlo na konci tunelu. Dům nebyl dokonalý, ale rozhodně měl potenciál. Sice nestál v nějakém luxusním satelitním městečku na předměstí, ale školy kolem měly vynikající pověst. A nejpříjemněji mě

překvapilo, jak blízko to budu mít do práce, takže nebudu muset trávit hodiny a hodiny dojížděním.

Nicméně za ten měsíc a půl, než se vyřídily všechny náležitosti a koupě domu se uzavřela, jsem potkala jen pár nových sousedů, rozhodně ne všechny. Nejblíže k Louieho pokoji bydlel postarší pár, což nebyl zrovna ten typ lidí, do kterých byste řekli, že se uprostřed noci rvou. A i v širším okolí žily většinou rodiny s dětmi. Čtvrť prolezá kriminalitou bylo přesně to, čemu jsem se snažila vyhnout.

Tady se nikdo rvát neměl, a už vůbec ne v noci.

„Můžeš spát u mě. Jen mě zas nekopni do břicha, jo? Minule jsi mi málem zlomil žebro,“ připomněla jsem mu obří modřinu, kvůli které jsem lapala po dechu pokaždé, když jsem se ohnula. Sáhla jsem po lampičce na nočním stolku, abych rozsvítila, ale málem jsem ji svrhla. Přehodila jsem nohy přes okraj postele a zatáhla jsem Louiemu za gumu pyžamových kalhot, aby se mu pořádně zaryly mezi půlky.

„To bylo nechtěně!“ zahihňal se Louie, jako bych jeho přičiněním neprotrpěla s bolestí několik týdnů. Udělal si z mého břicha kopačák a jen tím dokázal, že kdyby chtěl, čeká ho zárná kariéra ve fotbale. My už ale v širší rodině dva profesionální fotbalisty měli, další nebyl potřeba. Jakmile jsem rozsvítila, moje srdce si znovu podmanil ten jeho přidržený úsměv. Jako vždycky se mi svět začal hned zdát snesitelnější.

„Tak určitě,“ mrkla jsem na něj. Pak jsem znova zívla a protáhla si ruce za hlavou, aby se mi trochu rozproudila krev. „Za minutku jsem zpátky, zkus zatím usnout, jo? Babička vás vyzvedne brzo ráno.“

„A kam jdeš?“

Pokaždé, když jsem šla někam bez něj, zazněl v jeho hlase bojácný tón, jako by čekal, že už se nevrátím. Rvalo mi to srdce. „Zkontrolovat, cos to slyšel za rámus. Hned jsem zpátky,“ vysvětlovala jsem mu klidně, snažila jsem se mu beze slov říct, že na to, aby mě od něj odtrhli, by byly potřeba nejmíň zbraně hromadného ničení. Nahlas jsem mu ale nic neslibovala. Chtěla jsem, aby tomu uvěřil sám od sebe a já mu to nemusela pokaždé připomínat.

Louie přikývl a vlezl si pod peřinu, takže se mému svědomí trochu ulevilo. Byl samá ruka samá noha a díky genům – z matčiny strany měl dánské předky a z té naší mexické – měl taky nádherně zlatavou kůži. Na světě neexistovalo solárko ani samoopalovací krém, který by dokázal tenhle zářivě broskvový odstín napodobit.

„Spi.“

Zhasla jsem lampičku a vyklouzla z ložnice. Dveře jsem za sebou nechala pootevřené. Naštěstí jsem si před spaním natáhla šortky. Rukou jsem se přidržovala stěny, abych ve tmě našla cestu – ještě pořád jsem se v novém domě tak docela nevyznala. Nenechávali jsme přes noc svítit, protože kluci se tmy nebáli – odmalička jsme je s bratrem přesvědčovali, že bubáci by se spíš měli bát jich než naopak. Ještě jsem nestihla na stěny rozvěsit žádné dekorace, takže nehrozilo, že bych shodila obraz nebo něco takového. Pomalu jsem postupovala chodbou od mé ložnice k Joshovu a Louieho pokojům.

Když se ke mně kluci nastěhovali, najednou jsem se začala minimálně jednou za noc budit, abych je zkontrolovala a ujistila se, že beze stopy nezmizeli jako v nějakém pořadu o nevysvětlitelných záhadách. Teď už jsem to dělala, jen když mě probudil Louie, jako dneska.

První, co jsem uviděla v Joshově posteli, bylo dlouhé, chlupaté tělo, které zabíralo většinu plochy. Byl to náš sedmdesátikilový pes Mac, nejhorší hlídač na celém širém světě. Spal jako dudek, ani si nevšiml, že jsem vešla do místnosti, a aby toho nebylo málo, nevyburcoval ho ani můj křik, když jsem o chvíli dřív přistihla Louieho, jak na mě zírá. O kousek výš na polštáři spočívala Joshova hlava s vlasy stejně hnědými, jako jsem měla já a Rodrigo, jeho čupřina vykukovala zpod jednobarevného modrého povlečení, které si před dvěma týdny sám vybral. Když jsem se ho v obchodě zeptala, jestli chce povlečení s želvami Ninja, a on si vybral jednoduché modré, měla jsem co dělat, abych se nerozbulela jak želva. Ještě mu nebylo ani jedenáct a už si myslel, že je na animované postavičky moc velký. Bolelo mě z toho u srdce. Pořád jsem ho viděla v dupáčkách, jako by to bylo včera.

Přivřela jsem dveře jeho pokoje a zamířila do Louieho. Měl nejmenší ze tří ložnic, a taky tu nejbliž ke vchodovým dveřím. Ještě jsem ani nesáhla na kliku a už jsem uslyšela řev. Tohle rozhodně nebyl po-starší pár odvedle. A lidé v bungalovu za jejich domem byli pár zhruba v mém věku s malým dítětem.

Tahle čtvrt mi vážně připadala bezpečná. Před většinou domů kolem stála poměrně nová auta, jen u několika jsem zahlédla starší modely. Neušlo mi, že trávníky jsou všude posekané a opečovávané, domy čisté a udržované, i když většina z nich byla postavená ještě před mým narozením. Všechno nasvědčovalo tomu, že můj nový dům bude ideální místo k výchově dvou dětí. Připomínal mi domov, kde jsem vyrostla.

Rodrigovi by se tu taky líbilo.

Co nejnenápadněji jsem rozhrnula žaluzie a vyhlédla z okna ven. Netrvalo dlouho a došlo mi, odkud vycházel hluk, který Louie slyšel. Naproti přes ulici dva domy od nás po pravé straně stála dvě auta tak, že by blokovala provoz, pokud by tu v noci uprostřed týdne nějaký byl. Ale víc než auta mě zajímala čtveřice mužů ozářená světlem pouliční lampy na chodníku vedle nich.

Hádali se, přesně jak Louie naznačoval. Během vteřiny mi bylo jasné, že tři z nich krouží kolem čtvrtého. Už jsem v televizi viděla dost rvaček, aby mi došlo, že tři na jednoho není nikdy dobrá situace.

Vážně se to děje? To jsem nemohla mít ani šest měsíců hájení nebo tak něco, než se to v sousedství takhle zvirtlo? Vypadalo to, že to ten cizí chlap pěkně odskáče, a já neměla jinou možnost než si domýšlet, že se toho účastní někdo, kdo bydlí ve stejné ulici. Byl to ten napadený chlap? Nebo některý z těch útočníků?

V tu chvíli, zatímco jsem se dál snažila rozklíčovat, co se to vlastně děje, dostal ten uprostřed ránu pěstí přímo do sanice. Klesl na koleno a rozmáchl se, ale ani jednoho z agresorů netrefil. Ti toho využili a všichni tři se na něj vrhli.

Panebože, oni ho snad zmrzačí, a já tu jen stojím a čumím.

Nemohla jsem tam přece jít.

Nebo jo?

Měla jsem teď Louieho a Joshe. Ježíši. Ani jsem se nemusela rozhlížet po pokojíčku, abych věděla, že je pořád plný krabic s hračkami a oblečením. Nechápala jsem, jak toho může tak malý kluk mít tolik. Zrovna nedávno jsem mu koupila přehoz na postel s obrázkem Iron Mana. *Nejsem už zodpovědná jen za sebe*, blesklo mi hlavou, zatímco jsem sledovala, jak chlap na zemi schytl kopanec do žeber. Co když ti tři měli zbraně? Co když –

Dívala jsem se, jak osamoceného chlápka opakovaně mlátí jeden z útočníků. Pořád dokola. Byla to pořádná nakládačka, a že jsem jich pár viděla. Jako by to nestačilo, přidal se k němu druhý. Skoro se mi zastavilo srdce. Ježíšikriste. Ježíši. Dostával co proto. Sesunul se na bok a kdykoli nechal nějakou část těla odkrytou, ti tři do něj kopali, co jim síly stačily. Jako hyeny dorážející na zraněnou gazelu. Vypadalo to, že ho zabijí.

A já tu dál jen stála.

Pomyslela jsem na svého bratra a srdce mi jako obvykle probodla důvěrně známá bolest a naplnila ho zármutkem, lítostí a vztekem. Moc dobře jsem věděla, že moje váhání může posunout hranici mezi životem a smrtí.

Kdyby se stalo něco, čemu jsem mohla zabránit, nikdy bych si to neodpustila. Snažila jsem se nepřemýšlet o tom, že možná mají zbraně a někdo z nich by mohl jít po mně, aby se mi pomstil, a už vůbec jsem neuvažovala nad tím, jak by se moji rodiče nebo i moji kluci vyrovnávali s tím, že jsem provedla něco tak zbrklého, kdyby se mi něco stalo. Co bych to byla za člověka, kdybych jen stála jako solný sloup a nepomohla člověku, který to zjevně potřeboval?

Než jsem to mohla sama sobě rozmluvit, vyběhla jsem bosky z Louieho pokoje do chodby. Ani jsem se nevracela do ložnice pro telefon, nezdržovala jsem se obouváním, ale vzpomněla jsem si, že Josh si hned vedle vchodových dveří nechal opřenou baseballovou pátku, aby na ni nezapomněl, až pro něj a bráchu přijedou prarodiče. *Pokud to dneska*

přežiju, fakt bych mu měla najít nový baseballový tým, připomněla jsem si v duchu, ale hned tu myšlenku odsunula na později.

Musela jsem tomu muži jít na pomoc, protože to bylo správné a protože jsem chtěla jít klukům příkladem. A neměla jsem v úmyslu je učít, že před problémy se utíká.

Teď už záleželo jen na Larsenových, mně a mých rodičích, co z nich vyroste. To byla jedna z prvních věcí, s kterými jsem se musela smířit, když mi je svěřili do péče. Teď je to na mně. A pokud to podělám... ne, to nesmím připustit. Musela jsem se snažit, aby vyrostli v dobré, čestné lidi, i když zatím nebyli víc než malí kluci, co ještě ani neumí při čurání trefit záchodovou mísu. Nechtěla jsem, aby Rodrigovi synové rostli jako dříví v lese jen proto, že už neměli tátu, který by je vychovával. Věděla jsem, čím by byla vina, kdyby z nich vyrostli hajzlíci: moje.

To jsem si na svědomí vzít nechtěla.

Vytáhla jsem pátku z Joshovy tašky a potěžkala ji. Když jsem ale vyšla ven a cítila, jak za mnou zaklaply vchodové dveře, přepadla mě nepotlačitelná touha vběhnout hned zase zpátky dovnitř. Ta část mého mozku, která si uvědomovala, jak strašnou dělám blbost, mě posílala zpátky do ložnice a pod peřinu. Nechtěla učinit to zásadní rozhodnutí: mám riskovat svůj život, nebo ne? Ale myšlenka na Rodriga mě poháněla vpřed.

Seběhla jsem po třech schůdcích z verandy na pěšinu a v duchu vyslala k nebesům modlitbu, aby se mi to nevymstilo. Sotva jsem pod nohama ucítila beton chodníku, uviděla jsem, že ten osamocený muž je pořád obklopený útočníky a pořád dostává ránu za ránou. Ramena mi sevřela panika. *Copak je nikdo jiný neslyšel?* přemítala jsem, ale hned mi došlo, že na tom nesejde. Musela jsem udělat to, k čemu jsem se chystala, neboli pomoci tomu chlápku a vrátit se domů, živá a vcelku.

„Nechte ho bejt!“ zařvala jsem z plných plic a zvedla baseballovou pátku vysoko nad hlavu. „Už sem jedou policajti!“

K mému nezměrnému překvapení ho ti tři ihned přestali mlátit – jeden strnul s nohou ve vzduchu, připravený kopnout, a všichni po

sobě váhavě koukali, takže jsem si stihla letmo prohlédnout jejich tupé, nezajímavé ksichty. Nebylo na nich nic zvláštního, byli vysocí a poměrně hubení.

Když se nepohnuli, křičela jsem dál, až se mi zlomil hlas. „Běžte pryč!“ Fakt jsem upřímně doufala, že v ulici bydlí ten, co ležel na zemi, a ne některý z těch tří, protože v opačném případě by mi bylo pěkně trapně, kdykoli bych vyšla z domu, a to ještě hodně dlouho.

Proč nevyšel nikdo z ostatních sousedů ven a nepomohl mu? blesklo mi znovu hlavou, nechápala jsem, jak to mohli nechat bez povšimnutí. Ta rvačka nebyla zrovna tichá.

Srdce mi bušilo jako splašené, potila jsem se jako prase. Byla jsem na ně sama, a i když mnou pulzoval adrenalin, měla jsem pořádně nahnáno. Ale co jsem měla dělat? Jen tak stát a dloubat se v nose?

„Padejte!“ zaječela jsem a snažila se, aby to znělo odhodlaně, byla jsem dobřela vytočená vztekem, že se něco takového děje zrovna v mém sousedství.

Zaslechla jsem ochraptělé zachrčení, a pak jeden z útočníků udělal krok k napadenému, pořádně ho nakopnul a namířil na něj prst. „Ještě jsme s tebou neskončili, hajzle!“ zasyčel.

Potom dva z těch dementů skočili do jednoho auta a ten, co mluvil, do druhého, a bez jediného dalšího pohledu mým směrem odjeli, až jim skřípěly pneumatiky. Zalila mě zbabělá vlna vděku.

Přistoupila jsem k muži na zemi, nohy jsem měla jak z rozvařených nudlí. Ani se nepohnul. Ležel na zádech a mlčky se svíjel bolestí, až ryl patami do hlíny. Obě paže měl od ramene až k zápěstí potetované a držel se za hlavu. Zrovna jsem se k němu nakláněla, když ji zvedl. Během chvíle se přetočil na bok a potom se vzepřel na všech čtyřech a zarazil se.

Upustila jsem baseballku na zem. „Páni, kámo, jsi v pohodě?“ Na nic jiného jsem se v tu chvíli nezmohla. Klekla jsem si vedle svého pravděpodobného souseda, který dál upíral oči k zemi. Dýchal přerývaně, z pusy mu na trávu odkapával pramínek slin smíchaných s krví. Rozkašlal se a vyplivl další narůžovělou tekutinu.

Roztřekaně a taky dost vyděšeně jsem si všimla, že má potetované i hřbety rukou, a skvrny na kloubech prstů dávaly tušit, že se minimálně snažil bránit. Možná se neuměl prát, ale snaha se mu upřít nedala.

„Hej, není ti nic?“ zkusila jsem to znovu a prohlédla si ho, snažila jsem se najít jakékoli znamení, že je v pořádku, i když velmi pravděpodobně nebyl. Na vlastní oči jsem viděla, jak ho zrakvili. Copak to mohl odnést bez následků?

Zachrčel ještě přerývaněji, pak se prohnul v zádech a uplivil si. Jeho další výdech byl roztřesený a znělo to, že ho bolí.

V matném světle pouliční lampy vypadaly jeho vlasy na tmavou blond. Tričko měl plné krvavých fleků. Ale hlavní byly jeho bosé nohy: určitě musel být můj soused. Proč by jinak neměl boty? Asi otevřel dveře, aniž tušil něco zlého, a ti tři ho přepadli.

„Můžu ti s něčím pomoci?“ Můj hlas zněl tiše a rozechvěle. Chlapík se vzepřel a odlepil ruce od země, takže teď klečel, buď si neuvědomoval moji přítomnost, nebo jsem mu byla ukradená. Naklonila jsem se k němu blíž a on ke mně k mému úžasu natáhl ruku.

Na okamžik jsem zaváhala, ale potom jsem ho chytila za zápěstí a podepřela mu tělo ramenem. Na holých kolenou mě šimrala stébla trávy. Ucítila jsem, jak se mi nadloktím opírá o zátylek, jak na mě přenáší váhu svého těla. Objala jsem ho kolem pasu a ucítila závan alkoholu. Z jeho blízkosti se mi svíral žaludek. Vždyť jsem toho magora ani neznala, netušila jsem, co je zač, čeho je schopný. Jako kdo se nechá zmlátit přímo před svým domem? Tohle nebylo náhodné přepadení, kdy je někdo ve špatnou chvíli na špatném místě. Tady šlo o něco osobního.

Na tom nesejde. Jakýsi hlásek v mé hlavě mě přesvědčoval, že by na tom nemělo záležet. Tři na jednoho byla hodně nefér bitka, i kdyby si tu nakládačku stokrát zasloužil.

Pokusil se vstát, a tak jsem se zvedala spolu s ním, funěla jsem a dalo mi to zabrat mnohem víc, než bych byla ochotná přiznat. „Kámo, musíš mi říct, jestli jsi v pohodě, nebo ne,“ naléhala jsem na něj, srdce jsem

měla až v krku při představě, že se zhroutí, protože utrpěl nějaké vnitřní krvácení. To by mi tak ještě scházelo. „Haló, slyšíš mě? Je ti něco?“

„Není, do prdele,“ zněla jeho okouzlující odpověď, doplněná dalším uplivnutím.

Hm, ne, že bych mu to tak docela věřila. Chroptěl, jako by se rozhodl bez tréninku zaběhnout maraton a v půlce to vzdal. Ale co jsem s ním měla dělat? Vmést mu do tváře, že lže, když se o mě opíral minimálně půlkou své váhy? „Je tohle tvůj dům?“

„Hm,“ zamručel hlubokým, hrdelním hlasem.

Se sklopenou hlavou jsem se rozhlédla po trávníku a snažila se nevnímat, že si ze mě udělal berli chlap vážící minimálně devadesát kilo. Jako skoro všechny domy v téhle čtvrti měl i tenhle před vchodem verandu, na kterou vedly tři schůdky. Zvedla jsem volnou ruku a ukázala na ni. „Potřebuju, aby sis na chvíli sedl, jo?“ Cítila jsem, že to moje záda už dlouho nevydrží.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak kývl, nejspíš na souhlas, ale neviděla jsem o moc víc než linii čelisti pokrytou hustým plnovousem, který by se líp vyjímal na nějakém hipsterovi nebo dřevorubci. Naštěstí asi vycítil, že mám blízko ke zlomení vazy, protože se trochu narovnal, aby mi ulehčil. Ušli jsme ty tři metry, co mi připadaly jako půl kilometru, a on se dál hrbil a roztřeseně oddychoval. Na schodech jsem se pootočila, aby se mohl posadit, takže jsem si ho konečně mohla pořádně prohlédnout.

Na první pohled jsem viděla, že je starší než já. Možná o deset let, možná o dvacet, u některých chlapů se to dalo těžko určit a tohle byl jeden z nich. Na tvářích měl růžové fleky a podél obočí mu zela dlouhá otevřená rána, menší, ale stejně krvavá mu zdobila dolní ret. Na jeho dům dopadalo jen mizerné světlo pouliční lampy, takže jsem nedokázala odhadnout, jaký odstín má jeho pleť, ale bylo mi jasné, že je dost pobledlý. Za normálních okolností by mi rozhodně připadal pohledný. Ale když jsem se mu podívala do očí, cosi mě přimělo zůstat v podřepu kousek od něj. Kolem duhovek, jejichž barva se nedala rozpoznat, se mu pnuly červené žilky, neklamný znak, že pil.

Nebo snad krví podlité oči ukazovaly na něco ještě horšího? Sakra.

„Jsi v pohodě?“ zeptala jsem se už poněkolikráté. Neměla jsem lékařské vzdělání, netušila jsem, co který příznak znamená.

Pod potetovanou kůží na krku se mu zhoupl ohryzek, nejspíš polkl. Pomalu zavřel a zase otevřel oči, působil dezorientovaně. Díval se na mě, ale skoro jako by hleděl přímo skrz. Mohl by mít poškozený mozek?

„Hej. Mám zavolat sanitku? Nebo policii?“

To ho přimělo trhnout hlavou, jeho odpověď byla řízná a trochu nakrknutá. „Ne.“

Upřela jsem na něj pohled. „Teče ti krev.“ Jen co jsem to dořekla, z obočí mu přímo před mýma očima stekla po spánku kapka krve a nechala za sebou červenou cestičku. Kristova noho.

„Ne,“ zopakoval a zamračil se, až mu na čele vyskákaly vrásky. V tu ránu jsem pustila z hlavy, že mi připadal pohledný, protože pitomost nebyla přitažlivá ani trochu. Prostě ne.

„Ale jo.“ Nejspíš jsem na něj třeštila oči, jako bych chtěla říct, *děláš si ze mě srandu?* Ani se neobtěžoval si krev setřít, když mu kanula dolů po tváři.

„Povídám ti, že mi nic není, kurva.“

Musela jsem spolknout chuť na odseknutí, že takhle se mnou teda mluvit nebude. Jediné, co mi zabránilo se na něj rozkřičet, byla myšlenka na to, jak bych se asi cítila já, kdyby mě právě někdo zmlátil – a že bych se taky nechovala jako anděl. Přesto se mi do hlasu vkradlo podráždění, které v něm ještě před chvílí nebylo. „Snažím se ti pomoci,“ ucedila jsem. „Zkopali tě. Co když máš zlomený žebro... nebo otřes mozku...“

Krev mu tekla až k uchu. Jak mi mohl tvrdit, že mu nic není?

„Krvácíš mi tu před očima. Koukni. Nebo si sáhni, jestli mi nevěříš,“ poklepala jsem si ukazováčkem na spánek do míst, kam si podle mě měl sáhnout, jako bych říkala *no tak, ty pitomče, poslechni mě*.

Chlap zavrtěl hlavou, pomalu, bolestivě vydechl, a konečně zvedl ruku a otřel si tvář, takže si po ní krev rozmazal ještě víc. Podíval se

na svoje prsty a zamračil se, koutky úst mu klesly, jako by ani po tom všem, co se mu stalo, nedokázal uvěřit, že je zraněný. „Žádný policajti, žádnéj špitál. Jsem v pohodě,“ trval na svém a s každou vyřčenou slabikou zněl neurvaleji.

Kristepane.

Chlapi. *Zatracení chlapi.*

Já být na jeho místě, už bych seděla v sanitce a žádala zdravotníky, aby mi zkontrolovali životní funkce. Ale z jeho výrazu – paličáka jsem uměla poznat na sto honů, koneckonců jsem byla stejná – mi bylo jasné, že mu jeho zatvrzelost nerozmluvím.

Pitomec jeden.

„Určitě?“ zkusila jsem to přece jen, abych si před svým svědomím odškrtnla, že jsem udělala, co po mně chtělo, i když se choval jako absolutní debil.

Pomalů zavrkl a znovu si mě prohlédl, v jedné tváři mu zacukala grimasa potvrzující, že je člověk a že ho to bolí. „Jo, vždyť ti to povídám.“

Vždyť ti to povídám.

Ten blbec si koledoval, abych dokončila to, co ti tři předtím začali. Ale s pohledem na jeho zkrvavené triko jsem radši držela jazyk za zuby – asi tak popáté v životě. Byl zraněný a zjevně měl potíže s dechem. Co když měl proraženou plíci? Co jsem s ním měla dělat?

Odpověď zněla: *nic*. Nemohla jsem dělat nic, pokud to sám nechtěl.

Byl to dospělý chlap. Nemohla jsem ho nutit něco dělat proti jeho vůli.

Měla bych se vrátit domů, už jsem toho udělala dost. Nechtěla jsem to dál řešit, ale... věděla jsem, že ho tu nemůžu jen tak nechat, dokud nebudu mít jistotu, že neomdlí.

„Dobře, tak pojď. Jestli mi chceš dál lhát a tvrdit, že jsi v pohodě, tak mě aspoň nech ti pomoci dovnitř,“ zamumlala jsem, našťavaná sama na sebe, že nedokážu prostě říct „tak jo“ a nechat ho, ať se stará o své. A ještě víc mě frustrovalo, že dělá, jako by se nic nestalo a že neexistuje ani mizivá šance, že by s ním bylo něco v nepořádku.

Na chvíličku přivřel oči a potom přikývl a střelil po mně pohledem. Z hrudi se mu vydralo další přerývané vydechnutí, zdráhavé a všeříkající.

Natáhla jsem k němu ruku, ale on ji ignoroval a místo toho se s námahou zvedl sám, zatímco já nechala ruku viset ve vzduchu, kdyby si to náhodou rozmyslel. Nerozmyslel. Pomalu se belhal po schodech a já šla za ním, abych ho chytila, kdyby padal. Teď když ke mně byl zády, jsem si všimla, že není jen těžký, ale taky pořádně mohutný. Sice nestál vzpřímeně, ale nebylo pochyb o tom, že musí měřit přes metr osmdesát a rozhodně vážit mnohem víc než já. S každým dalším krokem hekl a já si musela v duchu opakovat, že pokud nechce volat policii, musím jeho přání respektovat.

I když jsem ho považovala za idiota, kterému hrozí, že na následky svých zranění umře.

Moje úzkost mě nakonec přiměla ještě jednou otevřít pus, naposled. „Měl bys jít k doktorovi.“

„K žádnému doktorovi jít nepotřebuju,“ odsekl tím nejhulvátštějším tónem, co jsem kdy slyšela.

Zkusilas to, Di. Aspoň jsi to zkusila.

Jeho dům měl dvojitě dveře, nejdřív kovové bezpečnostní a za nimi obyčejné dřevěné. Můj soused otevřel nejdřív jedny, potom druhé a vpotácel se dovnitř. Šla jsem za ním. Uvnitř byla tma, slyšela jsem jen jeho opilecké hekání, neviděla jsem naprosto nic. Pod bosýma nohama jsem cítila koberec a úpěnlivě jsem se modlila, aby se mu po zemi nepovažovaly jehly nebo něco podobného. O pár vteřin později se ozvala rána a potom cvaknutí a konečně se rozzářila lampa.

Bylo to jak ze zlého snu.

Měl tu bordel jako v tanku.

Na gauči a dvou polohovacích křeslech v obýváku se válely haldy oblečení, které mohlo, ale taky nemuselo být čisté. Na zdi visela obří plochá televize, zpoza níž visela změř kabelů napojená na dvě herní konzole, které jsem znala. Na konferenčních stolicích se kupily plechovky od

limonád i od piva, podlahu pokrývaly zmačkané ubrousky, účtenky, ponožky, obaly od jídla z rychlého občerstvení a kdovíco všechno ještě.

Můj soused pořád funěl bolestí a já se dál rozhlížela. Zahlédla jsem zaprášenou skleněnou vitríčku s baseballovým míčkem a na stolku po levé straně stejně zaprášenou trofej. Připomínalo mi to tu první byt, ve kterém jsme s Rodrigem bydleli, když jsme se odstěhovali od našich. Byli jsme jako prasata, ale to jen proto, že naše máma byla úklidem posedlá a my jsme poprvé v životě nemuseli sbírat všechno, co nám kde upadlo. A teď, se dvěma malými kluky a prací plnou přesčasů, jsem byla poměrně shovívavá ohledně toho, co snesu.

Ale tady jsem se ošívala a prsty u nohou se mi samovolně zkroutily.

Můj soused zaúpěl a pomalu klesl do jednoho křesla. Pevně se chytil opěrky.

„Vážně ti nemám zavolat sanitku?“

„Hm,“ udělal znovu, opřel se a hlava mu padla na opěradlo, znovu se mu zhoupl ohryzek.

„Určitě?“

Teď už se s odpovědí neobtěžoval.

S pohledem na jeho oblečení od krve a opuchající tvář jsem zaváhala a znovu mě popadla chuť ho nakopnout. „Nebo tě odvezu do nemocnice. Jen bych si na chvíli skočila domů.“ Představa, že kvůli tomu vzbudím Joshe a Louieho, se mi nezamlouvala, ale kdyby nebylo zbytí, udělala bych to.

„Žádnej špitál,“ zamumlal a znovu ztěžka polkl. Oči nechal zavřené.

Ještě minutu jsem na něj zírала, prohlížela si ostré linie jeho profilu. Strašně nerada jsem se cítila neužitečná. „Tak mám aspoň někomu zavolat?“

Můj soused nejspíš zavrtěl hlavou, ale kvůli bolesti jen tak krátce, že jsem si nemohla být jistá. „Ne. To je dobrý.“

Mně to teda dobrý nepřipadalo.

„Můžeš jít,“ zavrčel a zaryl si prsty do stehna tak silně, že mu zběhlaly klouby.

Nechtěla jsem tu být, ale věděla jsem, že nemůžu ani jen tak odhopkat. Představa, že jsem v noci sama v domě cizího chlapa, mi v hlavě rozezvonila miliardu alarmů. Tohle byla přesně ta hloupost, co dělaly ženské ve filmech, a končily pak zavřené někde v hlubině psychopatova sklepa. Ale nemohla jsem ho tu takhle nechat, a vůbec, tady v hornatém středu Texasu většinou domy podsklepené nejsou. Rozhlédla jsem se a rovnou spolkla otázku na lékárníčku. „Máš aspoň něco, čím bych ti mohla vyčistit rány?“

Dál měl zavřené oči a jen odmítavě zatřepal prsty na levé ruce, tak pohrdavě, že jsem se zamračila.

„Víš, kolik bakterií je na lidských rukách?“ ucedila jsem.

Pohled, který na mě vrhl jedním pootevřeným okem, se mi vůbec nelíbil.

Jemu se zas nelíbilo moje naléhání.

„Myslím to vážně, víš, jak špinavý mají lidi ruce?“

Ještě vteřinu na mě upřeně zíral a pak zase oči zavřel a udělal další přezíravě odmítavé gesto, z čehož bylo patrné, že bude trvat na své idiotcii. „Už jsem ti kurva říkal –“

„Co se tu kurva děje?“ ozval se zničehonic cizí hlas, takže jsem málem strachy vyletěla z kůže.

V místech, kde obyvák přecházel v ústí chodby nebo možná kuchyně, stál polonahý chlap. Zamračený polonahý chlap, který si mnul oči.

„Nic. Jdi si lehnout.“ Nabručený idiot na křesle nedokázal ani promluvit, aniž by u toho úpěl bolestí.

Jeho rozespálý kolega jen zamračeně mrkal, jako by pořád nebyl tak docela bdělý. Natáhl ruku kamsi za sebe a zmáčkl vypínač. U stropu se rozsvítil lustr.

A já se málem pokřížovala.

Dobrý bože.

Tenhle nový chlap, ten nezmlácený, na sobě měl jen černé boxerky. Stál ode mě asi tři metry, ale bylo mi jasné, že je vysoký, nejspíš ještě vyšší než ten zmlácený. Vlasy měl zastřížené úplně na krátko, tvář zarostlou,

ale bylo to spíš strniště než plnovous a postavu jako ti dlouhonozí modelové s vypracovanými prsními svaly, pekáčem buchet na břicho a štíhlými stehny. Od nadloktí se mu přes celý hrudník až ke krku táhlo hnědočerné tetování a pokračovalo mu přes šíji nejspíš až někde na záda.

Vypadal jako pornoherc. Jeden z těch fakt sexy pornoherců s dokonale vyrýsovaným tělem.

Nebo jako model spodního prádla.

To, že mě ze všeho nejdřív napadlo to první, svědčilo o tom, že jsem poslední dobou koukala až moc na gay porna.

Postřehla jsem, že právě v tom momentě si mě všiml, protože se narovnal a zatnul všechny svaly. „A ty jsi kdo?“ zeptal se mě pomalu a suše, hlas měl ochraptělý únavou.

Spustila jsem ruku, kterou jsem si tiskla k hrudi – ani jsem si neuvědomila, že jsem se chytla za srdce –, a zajíkla se. Pak jsem obě ruce zvedla dlaněmi k němu na znamení, že jsem bezbranná, a prohlédla si to, co nebylo od krku dolů. Tvář měl plnou úhlů a ostrých linií, jako nějaký mafián z ruské gangsterky. Nebyl přímo hezký, ale... něco na něm bylo. Odkašlala jsem si. *Soustřed' se.* „Jen jsem mu venku pomohla,“ vysvětlila jsem a dál jsem stála jako laň oslněná reflektory auta.

Copak to nebylo na první pohled jasné? Zmlácený chlap krvácel. Proč bych tu jinak byla?

Polonahý cizinec na mě bez mrknutí civěl, ani se nepohnul, a teprve po chvíli střelil pohledem po svém kolegovi v křesle. „Co se stalo?“

Zmlácený blb zavrtěl hlavou, zavrtěl se a odmítavě mávl rukou. „Nic. Hled' si svého a jdi kurva spát.“

Bylo to...? Měla bych...? Měla bych jít. Jo, určitě bych odsud měla vypadnout, usoudila jsem. Odkašlala jsem si, ale naštěstí se na mě ani jeden z nich nepodíval. „Dobře, no, tak já teda půjdu –“

„Co se stalo?“ zopakoval svoji otázku ten polonahý a člověk nemusel být génius, aby pochopil, že ji směřoval na mě... protože mě propaloval pohledem zpod přivřených očních víček. Mračil se jako čert a já se znovu ošila.

„Už jsem ti říkal, že nic, do prdele!“ zasyčel zmlácený blb a zastínil si rukou oči.

Nezmlácený blb se na něj ani nepodíval. Byla jsem si celkem jistá, že se mu zachvělo chrípí, a rozhodně mi neušlo, jak ruce svěšené podél těla zatíná v pěst a zase povoluje. Jeho hlas zněl tiše a drsně. „Mohla bys mi prosím tě vysvětlit, proč tu ten vůl sedí na křesle a vypadá, jako by ho právě někdo zmlátil?“

Protože přesně to se stalo? Otevřela jsem pusy a zase ji zavřela. V duchu jsem pokrčila rameny. Chtěla jsem odsud vypadnout a tomu zakrvavenému chlapovi jsem nic nedlužila. „Přepadli ho a já mu pomohla. Nechtěla jsem ho tu nechat samotného.“ Těkala jsem očima mezi křeslem a svaly – teda mezi chlapem v křesle a chlapem, kterému boxerky sahaly sotva do třetiny stehén.

„Přepadli?“ Povytláhl jedno husté obočí a nakrčil široké čelo.

Odpřísáhla bych, že zatímco opakoval moje slova, vystrčil bojovně bradu. Měla jsem už dost zkušeností se štváním lidí – hlavně mámy –, abych věděla, že jsou to všechno jasné tiky někoho, kdo se naštvál a ze všech sil se to snaží nedat najevo. Ale marně.

Nejspíš jsem to ještě zhoršila, když jsem dodala: „Venku před domem.“

Chlap se napřímil a jeho ramena působila ještě rozložitěji. Tím, jak vztekle zatínal ruce v pěst, se mu boulily bicepsy, takže jsem je už nemohla dál ignorovat. Nešlo odhadnout, kolik je mu let... ale na tom stejně nezáleželo.

„Přepadli ho venku před domem?“ zopakoval po mně strnule, stáhl lopatky a ještě víc vytrčil strništěm pokrytou bradu.

Proč jsem měla pocit, jako bych žalovala tatínkovi? „Hm.“

Ten na křesle jen zoufale zasténal.

Nejspíš jsem měla mít větší výčitky, že si pouštím pusy na špacír, ale zmlácený blb nevypadal, že by ušel sám třeba jen pět kroků.

Polonahý cizinec zvedl ruku a přešel si dlaní – hodně širokou dlaní – po krátkých tmavých vlasech, takže jeho biceps vypadal ještě hrozivěji. „Kdo?“ zeptal se hlubokým hlasem, jehož ochraptělost rozhodně

nezpůsobila rýma jako v mém případě. Měla jsem pocit, že za ni nemůže ani rozespalost.

„Kdo co?“ zeptala jsem se a snažila se vymyslet, jak se z tohoto rozhovoru co nejdřív vykroutit.

„Kdo to udělal?“

Měla jsem se těch útočníků snad vyptat na jména a adresy? Pokrčila jsem rameny a s každou vteřinou mi to bylo nepříjemnější. *Vypadni odsud, Diano*, našeptával mi varovně hlásek v mojí hlavě.

„Do toho ti kurva nic není,“ zavrčel zmlácený blb tak rozzlobeně, jak to dokázal někdo, kdo sice nemusel, ale taky mohl utrpět vnitřní zranění.

Ale v tu samou chvíli ze mě vypadlo: „Nějací tři chlapi.“

„Před tímhle domem?“ Polonahý muž ukázal na vchodové dveře.

Přikývla jsem.

Rozhostilo se ticho, a pak:

„Já tě fakt zabiju, ty hajzle,“ sykl, ale ani se to nesnažil skrývat a trhl hlavou směrem ke křeslu. Ruku vedle těla sevřel v pěst a já při pohledu na ni ucouvla směrem ke dveřím.

A nejspíš proto jsem při dalším kroku vyhrkla: „Tak fajn, já padám. Být sebou, dojdeš si k doktorovi, kámo. Doufám, že ti bude brzo líp –“

Nezmlácený chlap se otočil znova ke mně a z široké hrudi se mu vydral roztřesený povzdech. Ruku podél boku zase uvolnil a zamrkal. „Kdo jsi?“

Nechtělo se mi cizím mužům vykládat, kde bydlím, ale taky jsem nebyla Batman, co zachraňuje v noci spoluobčany a snaží se ze světa sprovodit zločín. Byla jsem jen blbka, co nedokáže jen tak nechat ve štychu někoho, kdo potřebuje pomoc. Krucinál. Navíc, pokud jeden z nich – nebo oba – bydlel v tomhle domě, tak se s nimi ještě stoprocentně potkám. „Zrovna jsem se nastěhovala do domu naproti.“

Muž s ostře řezanou tváří a miniaturními boxerkami si mě roztržitě prohlédl, jako by se snažil zjistit, jestli náhodou nelžu. Jediné, co na

mně nejspíš viděl, bylo, že fakt lituju, že jsem neodolala nutkání zachovat se jako dobrý člověk a přimotala se k celému tomuhle fiasku.

Těkala jsem mezi oběma muži očima a usoudila jsem, že už fakt můžu jít. Ten v křesle sice pořád úpěl, ale nenechávala jsem ho tu samotného, a ten druhý na něj sice možná měl zlost, ale kdo ví, co přesně mezi sebou měli. „Já tě fakt zabiju, ty hajzle“ neříkáte jen tak, pokud vás ten „hajzl“ nenaštval už mockrát. To jsem moc dobře znala. Možná měl právo se na něj zlobit, možná ne, já jsem každopádně věděla, že jsem udělala všechno, co bylo v mých silách, a teď bylo na čase prásknout do bot.

„Fajn, tak se mějte a hodně štěstí,“ hlesla jsem, a než se kdokoli z nich zmohl na odpověď – a později mi došlo, že jsem se ani nedozvěděla, jak se jmenují –, vysmahla jsem ze dveří ven. Byla to nepříjemná situace a nechtěla jsem si ji už nikdy zopakovat. Snažila jsem se pomoci a doufala jsem, že se mi to nevymstí.

Domů jsem šla pomalu. Adrenalin, který mi předtím proudil žilami, se vypařil a zůstala po něm jen únava. Sebrala jsem z trávy Joshovu baseballovou pátku a přešla ulici. Dumala jsem nad tím, co to všechno mohlo znamenat, ale bylo mi jasné, že šance, že na to někdy přijdu, jsou mizivé. Došla jsem před svůj dům a okamžitě si všimla hubené postavičky stojící za síťovými dveřmi v příliš malém tričku a s rukama založenýma v bok.

„Lou? Co tu do pr... kýnka děláš?“ utrhla jsem se na něj a zvedla ruce.

Z jeho uculení mi bylo jasné, že moc dobře ví, co jsem málem řekla. Nepřekvapilo mě to. Jasně, že to slovo znal. Můj bratr kolem něj „prdel“ říkal, jako by oslovoval své imaginární třetí dítě. Nebylo to poprvé, co jsem si vzpomněla, že jeho naši nikdy neseřvali, ať před dětmi nemluví sprostě. Hm.

„Nevěděl jsem, kam jsi šla, Buttercup,“ vysvětlil mi nevinně a otevřel mi dveře.

V tu chvíli se můj hněv, že zůstal vzhůru, roztrátil na tisíc kousků. Nedokázala jsem mu odolat. Otevřela jsem síťové dveře a popadla ho

do náruče. Rostl jako z vody, bylo jen otázkou času, kdy se vzepře, že už je moc velký na to, abych ho nosila. Nechtěla jsem na to moc myslet ani to přivolávat, protože mi bylo jasné, že to obrečím a budu se muset s lahví vína zavřít do koupelny, aby mě neviděl.

Pohoupala jsem ho a lípla mu pusou na čelo. „Jen jsem se šla podívat, jestli je náš souseď v pořádku. Ale teď už půjdeme spát, jo?“

Cítila jsem, jak pod mými rty přikývl, pomalu se uvolňoval. „A je v pořádku?“

„Jo, bude v pohodě,“ odpověděla jsem a byla jsem si plně vědoma, že to je minimálně částečně lež, ale co jsem měla říct? *Můžeme jen doufat, že nemá vnitřní krvácení a neumře, Lou?* Ne. „Tak, šup do postele, Lupínku.“

Kapitola druhá

„Diano,“ zavolala z kuchyně mamka, zatímco já s tátou jsme stavěli moji televizi s plochou obrazovkou na stolek, který s mou pomocí právě smontoval. Moje pomoc teda spočívala hlavně v podávání náradí, šroubků a lahve s pivem. Ještě před tím táta nainstaloval do dveří z kuchyně na zahradu Macova obří psí dvířka. Prošel by jimi skoro i člověk. Ale u toho jsem tátu jen pozorovala.

Nebyla jsem zrovna nejspokornější člověk na světě a z uplynulých pěti dní jsem byla tak vyčerpaná, že jsem nebyla ani dobrý pomocník při montování a instalování čehokoli. Zpětně jsem si říkala, že jsem nejspíš měla s koupí domu počkat, až nám skončí stěhování v práci. Bylo to mnohem namáhavější, než jsem čekala. Naštěstí bylo léto a kluci byli na týden u Larsenových, svých prarodičů z matčiny strany. Vyzvedli si je včera, a aspoň tohle jsem načasovala dokonale, protože jsem nabídla, že v našem novém, přestěhovaném kadeřnictví pomůžu vymalovat. Bylo na to potřeba skoro dvanáct hodin a několik lidí ohánějících se malířskými štětci a válečky.

„*Sí, Ma?*“ odpověděla jsem španělsky, zatímco táta zakmítal obočím, rukou naznačil držení lahve a naklonil si ji ke rtům v gestu, které všude na světě značí, že chce někdo další pivo. Kývla jsem na jediného muže, který mi v životě byl oporou, a snažila se nevnímat vrásky kolem jeho úst a očí – znamení, že stejně jako moje máma za posledních pár let hodně zestárl. Zrovna na tohle jsem se soustředit nechtěla.

„*Ven.* Upekla jsem *polvorones*, abys je mohla donést sousedům,“ oznámila mi taky ve španělštině, tónem, který na mě používala už od dětství a který nepřipouštěl námitky.

Zaúpěla jsem a nepovedlo se mi to zakrýt. Tohle jsem přece mohla čekat. „Mami, nic jim nosit nebudu,“ odsekla jsem a sledovala, jak se táta potutelně směje mému výrazu. Nejspíš z něj četl *to si ze mě děláš srandu.*

„*Cómo que no?*“ Jak jako, že ne?

Moje mamka byla staromódní.

Ne, to bylo slabé slovo. Byla fakt z hodně, *hodně* staré školy, odjakživa. Když jsem se od rodičů odstěhovala, vyšilovala, jako bychom žili na mexickém venkově ve třicátých letech a já v šestnácti otěhotněla. A za těch deset let se s tím, že už jsem nežila pod její střechou, pořád ještě nevyrovnala. Její ideály a morální hodnoty nebylo radno brát na lehkou váhu.

Takže mě nemělo překvapit, že zrovna ona má za to, že když se někde přistěhujete, máte sousedům donést nějakou pozornost vy a ne naopak. Zjevně nechápala, že většina lidí nebude chtít pozřít cokoli od cizích, protože nevědí, jestli do jídla náhodou nepřímíchali antrax nebo pervitin. Ale i kdybych se jí pokusila vysvětlit svoje důvody, proč nechci sousedům roznášet její sušenky, stejně by mě neposlechla. „Není to potřeba, *Mamá*. Nemusím jim nic nosit. Už jsem se seznámila se sousedy z obou stran. Říkala jsem ti o tom, pamatuješ? Jsou vážně milí.“

„Musíš se sprátelit se všemi. Nikdy nevíš, kdy od nich budeš něco potřebovat,“ trvala na svém máma, z čehož bylo jasné, že to nenechá být, dokud jí nevyhovím.

Zaklonila jsem se a upřela pohled na televizi, najednou jsem měla pocit, že jsem zase malé dítě, které je jí vydané na milost a nemilost. Vzpomněla jsem si, jak mě neustále nutila dělat něco, do čeho se mi nechtělo, jen proto, že to byla „zdvořilost“. Už tehdy jsem z toho šílela, a na tom se nic nezměnilo ani teď. Pořád jsem jí neuměla říct „ne“.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak táta vytahuje z krabice DVDčka a skládá je do polic stolku pod televizí. Zcela záměrně se do naší debaty nevměšoval. Srab.

„No tak, pojď sem. Nejlepší jsou ještě teplé,“ naléhala, jako bych to nevěděla moc dobře sama.

Nahlas jsem frkla a zvedla oči ke stropu v modlitbě o trpělivost. Spoustu trpělivosti.

„Diano?“ zavolala máma tónem, který jsem nejspíš sama používala na Joshe a Louieho, i když jsem tomu nechtěla uvěřit.

Na kratičký okamžik mě popadla touha zadupat nohama.

Nakonec jsem se smířila s nevyhnutelným a odebrala se do kuchyně. Skříňky byly vybledlé a flekaté, ale taky byly z pravého dubového dřeva a pořád v tip top stavu. Kuchyňská linka byla ošuntělá, obložená kachlemi a spáry mezi nimi měly barvu, která je k vidění jen na věcech, co zažily válku ve Vietnamu. Nebyla ale o moc horší než v našem předchozím bytě. Táta mi už našťěstí slíbil, že až budu chtít, pomůže mi dát kuchyň do pucu, tvrdil, že pokud nám pomůže můj strejda, zvládneme to sami. Kromě rekonstrukce kuchyně bylo potřeba věnovat řádnou péči i podlahám a spotřebiče, které tu nechali přechozí obyvatelé, byly nové v devadesátkách. Nejdřív jsem chtěla vymalovat a vyměnit všechno, co bylo zastaralé, kuchyňské skříňky mohly přijít na řadu až pak. I plot kolem domu toho už zažil hodně, ale všechno zatím fungovalo, jak mělo, takže další opravy ještě počkají, až se k nim dostanu. Jednou.

„Diano?“ zavolala znova máma, nevšimla si, že už stojím přímo za ní. Neměřila ani metr padesát a tři čtvrtiny času se chovala jako světi-ce – zbylou čtvrtinu potom v sobě probouzela svého vnitřního Napoleona –, takže na první pohled se nezdálo, že by s ní mělo být těžké pořízení. Černé vlasy, které jí za poslední dva roky protkaly stříbrné pramínky, měla sčesané dozadu a pleť měla tmavší než já, skoro až do bronzova. Taky byla podsaditější, ale i když jsem vzhled zdědila spíš po tátovi, nebylo pochyb o tom, že neodbytnost jsem měla po ní. Ale abych jí nekrívdila, taky jsem po ní zdědila láskyplnost.

„Tady jsem,“ oznámila jsem tomu mexickému Napoleonovi a překvapeně jsem si uvědomila, že má před sebou vyrovnanou věžičku z umělohmotných krabiček. Netušila jsem, kde je sebrala. Polovina těch, co jsem vlastnila já, už neměla ani víčko.

„Mám jít s tebou?“ ohlédla se na mě přes rameno.

Sjela jsem ji pohledem od hlavy až k patě a zavrtěla jsem hlavou. Vzpomněla jsem si, jak jsem chodívala po sousedství a prodávala skautské sušenky a ona se trousila pár desítek metrů za mnou. Chtěla mi tím ukázat, že je mi nablízku, kdybych ji potřebovala, ale zároveň mi dala okusit, jaké je stát na vlastních nohách. Jako malá jsem to pořádně nedocenila, myslela jsem si, že to s tou péčí přehání, ale teď... no, teď jsem jí až moc dobře rozuměla. Většinu času. Ale v tomhle případě jsem ji s sebou nechtěla. „*Está bien*. Hned jsem zpátky,“ opáčila jsem trochu ukňouraně. Fakt se mi nikam nechtělo.

Máma přimhouřila skoro černé oči. „A netvař se tak. Chceš přece, aby tě měli rádi, ne?“

Nemělo cenu se ptát, po kom mám tu potřebu se každému zalíbit. Krucinál.

Donesla jsem tátovi další pivo a máma mezitím rozdělila krabičky do dvou igelitek. Cestou ke dveřím jsem tátu trochu zatahala za krátké vlasy, zrovna když něco došrouboval na stolku pod televizí. „*Oye!*“ okřikl mě španělsky, zněl ochraptěle. Jako by ho to snad překvapilo.

Nepříliš nadšeně jsem se došourala nejdřív k sousedům od vedle, na jedné i na druhé straně. Ten mladý pár s dítětem nebyl doma, ale ten starší mi poděkoval, i když mi bylo jasné, že ani jeden z nich neví, co jsou to *polvorones*. Teprve tam jsem si všimla, že máma na červené víčko každé krabičky přilepila moji vizitku a papírek, na kterém jejím skloněným rukopisem stálo: *OD VAŠÍ NOVÉ SOUSEDKY, DŮM Č. 1223*. Naštěstí jsem zadržela smích. Taky do tašky přihodila jeden Louieho starý fix. Koutkem oka jsem zahlédla, jak před dům toho zmláceného chlapa přijíždí červené auto, ale moc jsem si ho nevšímalá a dál se bavila se sousedy. Po tom, co tam dělal, mi nic nebylo.

Jakmile jsem se s nimi rozloučila, zamířila jsem přes ulici, ne k domu přímo naproti, ale nalevo od něj. Nikdo mi neotevřel, a tak jsem krabičku s cukrovými sušenkami nechala na zápraží.

Následoval dům, který jsem považovala za nejhezčí v celém sousedství. Máslově žlutý bungalov jsem obdivovala od první chvíle, kdy jsem

sem přijela. Ještě jsem ale neviděla toho, kdo tam bydlí – starý buick, který stál na příjezdové cestě, se ani nepohnul, nebo pokud ano, tak jsem si toho nevšimla. Předzahrádka a květinové záhony byly nicméně dokonalé, plné tolika různých odrůd květin, že jsem je nedokázala ani pojmenovat. Všechno bylo promyšlené a krásně udržované, od kamenného pítka pro ptáky po trpaslíky decentně skryté mezi keři – prostě to vypadalo jako ze žurnálu. Vyšla jsem po schůdcích, rozhlédla se a v duchu si poznamenala pár nápadů, co bych sama chtěla před domem mít, až na to budu mít peníze a čas, takže možná někdy v době, až půjde Josh na vysokou. U dveří nebyl zvonek, a tak jsem zakleपालa na dřevo vedle nevelkého okna zabudovaného doprostřed dveří.

„Kdo je tam?“ ozval se hlas, vysoký a skoro skřípavý, musel patřit postarší ženě.

„Diana. Zrovna jsem se nastěhovala naproti přes ulici, paní,“ odpověděla jsem a ucouvla.

„Dia-kdo?“ zeptala se žena. V zámku zachrastilo a ve škvíře pootevřených dveří se objevila dokonale naondulovaná hlava se skoro průsvitnými bílými vlasy.

Usmála jsem se. „Diana Casillasová. Jsem vaše nová sousedka,“ představila jsem se ženě s pobledlou tváří plnou vrásek.

Zamrkaly na mě dvě oči trpící zeleným zákalem a pak se dveře otevřely dokořán a objevila se v nich žena snad ještě menší než moje matka – a taky hubenější – v růžovém županu. „Nová sousedka?“ zopakovala a znovu zamrkala. „Ta, co má dva malé chlapce a velkého psa?“

Na první pohled by se zdálo, že na ty mléčné oči skoro nevidí, ale vzhledem k tomu, že věděla o mých klucích i našem maxipsovi, mi bylo jasné, že není radno ji podceňovat. Věděla o všem, co se kolem šustlo. O tom nebylo sporu. „Ano, paní. Donesla jsem vám sušenky.“

„Sušenky? Sušenky mám moc ráda,“ zajásala stará paní a jednou rukou si na křehký nos nasadila brýle. Druhou, útlou a s žilkami prosvítajícími pod kůží, napřáhla ke mně.

„Mexické sušenky,“ upřesnila jsem a vytáhla z tašky jednu krabičku.

A v tu chvíli jí úsměv z tváře zmizel. „Mexické sušenky.“ I její hlas se změnil. „Ty jsi Mexičanka?“ prohlédla si mě s přimhouřenýma očima, jako by si doteď nevšimla, že moje opálená kůže má snědý podtón.

Na zátylku mě nepříjemně zašimralo, takže jsem zaváhala. „Ano?“ Proč to sakra znělo jako otázka? Byla jsem mexického původu a nijak jsem se tím netajila. Ani bych nemohla.

Privřela malá očka ještě víc, což se mi ani trochu nezamlouvalo. „Vypadáš trochu mexicky, ale rozhodně tak nezníš.“

Cítila jsem, jak mi začínají hořet tváře. V krku mě pátil důvěrně známý pocit ponížení. Celý život jsem žila v multikulturních městech, nebyla jsem zvyklá na to, že by někdo vyslovoval slovo „Mexičan“ s opovržením, jako by z téhle země nepocházelo to nejlepší jídlo na světě. „Narodila jsem se a vyrostla v El Pasu.“ V hrdle mě škrábalo, v obličejí jsem musela být už úplně rudá.

Stará paní zamručela, jako by mi nevěřila. Povytáhla skoro neviditelná obočí. „Manžela nemáš?“

Co to mělo být, křížový výslech? Její tón se mi nelíbil už předtím, a teď se ještě bude vyptávat na manžela... Bylo mi jasné, kam tím míří. Věděla jsem, co si bude myslet, protože jí neušlo, že se mnou žijí dvě děti. „Ne, paní,“ odpověděla jsem překvapivě klidným hlasem, snažila jsem se ze všech sil udržet svoji hrdost.

Tenké bílé obočí jí znovu popojelo po čele nahoru.

Brala jsem to jako znamení, že bych měla vypadnout, než se mě zeptá na něco dalšího, co by mě jen rozzuřilo. Usmála jsem se na ni, ačkoli jsem si byla skoro jistá, že můj úsměv ani nevidí, a dodala jsem: „Ráda jsem vás poznala, paní –“

„Pearl.“

„Paní Pearl. Kdybyste cokoli potřebovala, stačí říct,“ nabídla jsem jí, i když jsem se do toho musela donutit. Ale bylo to tak lepší. „Mám hodně práce, ale o nedělích bývám většinou doma. Na krabičce máte můj telefon,“ podala jsem jí krabičku přímo do rukou, které držela sevřené před sebou.

Vzala si ji ode mě, ale pořád se moc netvářila.

„No, bylo mi potěšením,“ řekla jsem a ucouvla.

Pořád se na mě mračila, nebo se mi to jen zdálo? „Mně taky, slečno Cruzová. Doufám, že ty mexické sušenky budou dobré,“ odpověděla nakonec tónem, z kterého bylo jasné, že tomu moc nevěří.

Slečno Cruzová. Jen jsem zamrkala.

Z hrdla se mi dral povzdech, rychle jsem seběhla schůdky a zamířila k dalšímu domu. Nepřekvapivě mi ani tady nikdo neotevřel. Bylo úterý po obědě, většina lidí bude v práci. Nemusela jsem se ani dívat do igelitky, abych věděla, že už mi v ní zbývá jen jedna krabička sušenek. Poslední *polvorones* pro obyvatele domu, kterému jsem pomohla zahnat útočníky a kde jsem viděla chlapa jen ve spodárech. Nemohla jsem sušenky donést zpátky domů nebo je někde schovat, protože jsem nechtěla poslouchat mámino žehrání, že jsem ji neposlechla.

Odfoukla jsem si a sešla schůdky u předposledního domu. Všimla jsem si, že to červené auto, co přijelo, když jsem se bavila se sousedy odvedle, tam pořád stojí. Hm. Druhý den po tom incidentu jsem na příjezdové cestě u domu těch dvou žádná auta neviděla. Ale červený sedan nepůsobil jako auto, které by řídil kterýkoli z těch dvou chlapů.

Na okamžik jsem zaváhala. Pak jsem si ale představila mámu, jak na mě doma čeká, a bylo mi jasné, že pokud to nechci mít celý večer na talíři, nebo hůř, pokud nechci, aby se se sousedy šla seznámit sama, když jsem to neudělala já, budu se muset kousnout. Kdy se jí konečně přestanu bát?

A tak jsem potrásla krabičkou v ruce a vydala se po chodníku k tomu domu, v němž jsem už jednou byla. Když jsem procházela kolem červeného chevroletu, pořádně jsem si ho prohlédla, a pak jsem došla ke vchodovým dveřím. Tenhle dům byl skoro identický jako ten můj... jen zvenčí vypadal trochu líp a zevnitř o dost hůř.

Zaklepala jsem na dveře, ale nic se neozvalo. Zazvonila jsem, a když mi dál bylo odpovědí ticho, nechala jsem krabičku na rohožce před prahem, jen jsem z víčka strhla svoji vizitku a nechala na ní jen papírek

se vzkazem. V duchu jsem děkovala všem svatým, že jsem s tímhle sou-
sedem – ani s jeho kámošem nebo spolubydlícím nebo co byl zač ten
druhý chlap – zatím nemusela přijít znovu do styku. Ne, že bych se
styděla, to ne. Neudělala jsem nic špatného, jen jsem mu zachránila
kejhák, ale nechtěla jsem působit jako stalkerka, co mu jen o dva dny
později jde mlátit na dveře.

„Haló!“ ozval se za mnou ženský hlas.

Otočila jsem se a zamračila se na červovlasou ženu, která stála ve-
dle červeného auta.

„Ano?“ houkla jsem na ni a zamžourala proti slunci.

„Nevíte, jestli tu je Dallas?“

„Dallas?“ podivila jsem se. O čem to mlela? Tohle byl Austin.

„Da-llas,“ slabikovala ta ženská, jako bych byla úplně blbá.

Zašklebila jsem se na ni, jako by byla úplně blbá ona. „Myslíte Austin?“

„Ne, Dallas. Dé, á, el, el –“

„Já vím, jak se píše Dallas,“ utnula jsem ji. „To je jako nějaký člo-
věk?“ Buď mluvila o nějakém muži, nebo byla opravdu blbá jak troky.

Semkla rty stejně rudé jako její auto do úzké čárky a přikývla.

Aha. „Nikoho jménem Dallas neznám,“ odsekla jsem tónem stejně
ostrým, jakým předtím mluvila ona, a sešla jsem po schůdcích. Co to
vůbec bylo za pitomou přezdívkou? Dallas?

„Asi takhle vysoký, zelené oči, hnědé vlasy...“ Když se ode mě ne-
dočkala odpovědi, odmlčela se. Znělo to jako popis asi tak poloviny
mužů na téhle planetě, včetně těch dvou, co jsem viděla v tomhle domě.
Ten, co ho zmlátili, měl sice vlasy špinavě blond, ale někomu by moh-
ly klidně připadat hnědé.

Ale hlavně, jak jsem asi tak měla vědět, o kom mluví, i kdyby to na-
krásně byl jeden z těch dvou? Nevěděla jsem, jak se jmenují. I kdyby
to byl ten zmlácený blb, já se do jeho života nehodlala zaplétat ještě
víc. Připadal mi jako chodící sbírka problémů, které jsem ve svém ži-
votě nepotřebovala ani nechtěla. A ten druhý... no, toho jsem v životě
taký nepotřebovala ani nechtěla, i když tělo měl teda neskutečné. „Vy

nejste odsud?“ zeptala se ta ženská pořád stejně kousavým tónem, který ve mně probouzel mou vnitřní fúrii.

Kousla jsem se zevnitř do tváře a došla na chodník. V duchu jsem se napomínala, že se přece nemůžu s někým pohádat jen dva týdny po nastěhování. Ne. Prostě ne. Doufala jsem, že tady budu bydlet ještě řadu let. Nemohla jsem si tu tak rychle někoho zneprátnit. Jenže můj hlas mě zradil, zněl přesně tak, jak jsem se cítila. „Jo, jsem, ale nebydlím tu dlouho. *Sorry*.“

Rozhostilo se mezi námi ticho, ženská na mě nejspíš jen nevěřičně civěla, ale já jí pořádně neviděla do tváře. Zaslýchla jsem jen její povzdech. „Hele, já se omlouvám. Volám tomu debilovi celý den, ale nezvedá telefon. Slyšela jsem, že teď bydlí tady.“

Pokrčila jsem rameny, ale tou omluvou mě obměkčila. Technicky vzato, i kdyby se můj soused jmenoval Dallas, nebo Boston nebo San Francisco, stejně jsem to nevěděla, a tím pádem nebyla lež, že nikoho jménem Dallas neznám. Navíc jsem sotva dokázala udržet v hlavě svoje povinnosti, natož abych sledovala, co dělá někdo kolem. Pokusila jsem se vzpomenout na tvář zmláceného blba, ale vybavila jsem si jen ty ohavné modřiny a opuchliny, když ležel zhroucený na polohovacím křesle. „Ne, moc mě to mrzí, nikoho takového neznám.“

Ještě jednou vzdychla, dlouze a podrážděně, a pak sklonila hlavu, právě ve chvíli, kdy jsem došla k jejímu autu a konečně si ji mohla prohlédnout. Byla nejspíš starší než já a taky moc hezká. Měla oválnou tvář, dokonalý make-up, úžasné křivky a na sobě přiléhavé šaty. Dokázala jsem uznat, že je to kočka. Kdysi dávno jsem se taky malovala a natáčela si vlasy, i když jsem šla třeba jen na nákup. Ale teď jsem se s tím neobtěžovala, pokud jsem nešla do práce nebo někam, kde se mělo fotit.

„Dobře, děkuju, zlato,“ vypadlo z ní nakonec, než zaplula zpátky za volant.

Zlato? Zas o tolik starší než já být nemohla.

Blesklo mi hlavou, jestli je Dallas ten zmlácený chlap, nebo ten druhý – ten vyšší –, ale při myšlence na něj jsem si jasně vybavila i jeho

tělo, a tak jsem svou zvědavost rychle zase pustila z hlavy. Měla jsem jiné věci na práci než dumat o svém sousedovi a jeho kamarádčkovi. Došla jsem domů a zjistila, že máma s tátou mezitím začali věšet v obýváku obrazy.

A jen co za mnou zaklaply dveře, máma střelila pohledem po prázdných igelitkách, které jsem nesla. „Rozdala jsi všechny?“

Zmačkala jsem igelitky v ruce. „Jo.“

Máma přikývla a napodobila můj výraz. „*Qué te dije? No me hagas esa cara.*“

Můj úšklebek ale z mého obličejce nezmizel tak rychle, jak by se jí líbilo.

Následujících pár hodin jsme pracovali mlčky, bok po boku. Rozvěšili jsme obrazy, které vytvořila moje nejlepší kamarádka a které jsem za ty roky nasbírala. Ani máma, ani táta nic neřekli, když jsem vytáhla zarámované fotky Mandy a Rodriga. Nechtěla jsem, aby kluci zapomněli na svoje rodiče. Nechtěla jsem jejich vzpomínky zamknout v krabici, jen abych nemusela snášet bodnutí smutku pokaždé, když jsem si uvědomila, o co jsme přišli. Všimla jsem si však, jak si táta upřeně prohlíží fotku naší rodiny na mém maturitním plese. Nic ale neřekl.

Ani jeden z nich nechtěl o mém bratrovi mluvit.

Čas od času, když jsem na tom byla fakt bídně a po bráchovi se mi stýskalo každou buňkou mého těla, když jsem měla zoufalý vztek, že už ho nikdy neuvídím, jsem zalitovala, že o něm nemůžu prostě začít mluvit, s někým svoje pocity sdílet. Jenže jestli jsem se za ty dva roky něco naučila, bylo to, že každý se se zármutkem vyrovnává jinak. A vůbec, každý se se *životem* vyrovnává jinak.

Nakonec mamka uklohnila večeri z toho mála, co jsem měla v ledničce a ve spíži, a když jsme se najedli, vyrazili naši domů. Bydleli v San Antoniu, asi hodinu jízdy autem odsud, ve stejné čtvrti jako moje tety a strýcové. Po víc jak dvaceti letech v El Pasu prodali dům, ve kterém jsem vyrostla, a přestěhovali se blíž k tátově rodině. Já už jsem tou dobou žila ve Fort Worthu, který mi byl domovem osm let. Odešla jsem

odtamtud proto, že se naši přestěhovali, a kvůli svému ex, a než jsem dostala na starost synovce, bydlela jsem taky v San Antoniu. Potom jsem se rozhodla s Joshem a Louiem přestěhovat sem, do Austinu. Měl to být náš nový začátek.

Jakmile jsem doma osaměla, konečně jsem vytahala z krabic všechno svoje oblečení a pověsila ho do skříně.

Sotva jsem si po té námaze sundala džíny, ozval se zvonek u dveří. „Chvilíčku!“ křikla jsem a rychle si natáhla elastické šortky. Došourala jsem se ke dveřím a rozhlédla se po obýváku, co tu tak naši mohli zapomenout. Asi tátův mobil, pořád ho někde nechával ležet. „*Papá,*“ vrátila jsem hlavou, když jsem odemkla a otevřela dveře, s pohledem pořád upřeným do obýváku.

„Nejsem tvůj táta,“ odpověděl mi cizí, hluboký mužský hlas.

Cože?

Na opačné straně dveří vážně nestál můj táta. Světlo z verandy dopadlo na chlapa s rukama zabořenýma hluboko v kapsách flekatých džínů.

Byl to on. Ten chlap, kterého jsem viděla tehdy v noci, ten s vyboulenými bicepsy a krátkými hnědými vlasy. Ten, kterého jsem viděla jen v boxerkách.

Byla jsem v šoku. Takhle zblízka, bez tíhy vyčerpání a ospalosti z toho, že jsem se musela probudit uprostřed noci, bez nervů z náladového pitomce, který odmítal moji pomoc, i když jsem mu ji nabízela, jsem si ho konečně mohla pořádně prohlédnout. Zjistila jsem, že je mu kolem pětatřiceti, možná skoro čtyřicet. Zamrkala jsem a rozpačitě se na něj usmála. „Jo, to máš pravdu, můj táta je tak o patnáct čísel menší.“ A taky tak o třicet kilo lehčí.

Už tehdy v noci mi došlo, že musí být vyšší než zmlácený blb, a teď se mi to potvrdilo. Mohl měřit klidně i metr devadesát. Jednou jsem chodila s klukem, co byl zhruba stejně vysoký. Byl to hajzl. Ale tenhle chlap byl o hodně svalnatější. *O hodně.* O tom nebylo nejmenších pochyb. Kdybych si mohla zblízka prohlédnout švy na jeho černém tričku,

nejspíš bych zjistila, že se napínají k prasknutí a drží jen na čestné slovo. Stál napřímeně jako pravítko, hrud' měl širokou jako parník a na pažích se mu rýsovaly vystouplé žíly. Tvář měl spíš obyčejnou, s vysokými lícními kostmi, hrdým, rovným nosem a hranatou čelistí, nebyla zrovna krásná, ale bylo v ní něco, na co by mi nevadilo se dívat.

Ne. Rozhodně mi nevadilo se na něj dívat. Když jsem zavřela oči, pořád jsem viděla i to velikánské tetování, co mu pokrývalo horní část těla.

Jeho koutky se okamžitě obrátily dolů.

Ten chlap – ten *cizí* chlap – si všiml mého mlsného pohledu? Znamenala jsem nějaký pohyb a sklopila oči. Podával mi plastovou krabičku, kterou jsem moc dobře znala.

Krucí. Pokud mě přistihl, jak si ho prohlížím, nedalo se už nic dělat, bylo by k ničemu se za to stydět. Přejela jsem si dlaní po boku, nasadila ještě širší úsměv a podívala se mu přímo do očí. Připomínaly mi les, byly hnědé, zlaté a zelené zároveň. Oříškové. Hned po Louieho modři to byla nejhezčí barva očí, co jsem kdy viděla, takže jsem na něj zase zálibně zírala a hlavou mi běželo, co tu sakra dělá. „Můžu ti s něčím pomoci?“ zeptala jsem se, ale pohledem jsem neuhnula.

„Přišel jsem poděkovat,“ odpověděl mi hlasem, který byl pořád stejně hluboký a zastřený jako tehdy v noci a dokonale se hodil k ostře řezané mafiánské tváři. Mezi hustým, tmavým obočím mu naskočila vráska, zalétl pohledem k mojí hrudi a zase se mi podíval do očí, bylo to tak krátké, že jsem si nebyla jistá, jestli se mi to nezdálo.

Zvedl velkou ruku, tu, kterou tehdy tak vztekle zatínal v pěst, a zatáhl si za límec obyčejného černého trička, které měl na sobě. Dál na mě upíral zelenkavé oči a já zahlédla kousek tetování pod jeho krkem. „Moc si vážím toho, cos udělala.“

Musela jsem se silou vůle držet, abych se mu dívala jen do tváře. „Nemusíš mi děkovat, jestli tvůj kámoš –“

„Brácha,“ skočil mi do řeči.

Jeho brácha? Ten idiot, co se nechal zmlátit před domem, byl jeho *bratr*? No, oba to byli hromotluci... Hm. Tak brácha. To asi vysvětlovalo,

že ho chtěl zabít a oslovoval ho hajzle. Pokrčila jsem rameny. „Jestli mi chce poděkovat, může to udělat sám, ale nemusí. Ale i tak díky.“ Dál jsem se usmívala a doufala, že můj úsměv nepůsobí tak nuceně jako předtím.

„To se nestane.“ Přejel mi oříškovými očima po tváři a já si palčivě uvědomila, že jsem se ráno nenamalovala a na čele jsem měla dva výstavní strupy od toho, jak jsem si roznípala pupínky, když jsem naposled stála před zrcadlem.

Když jsem neuhnula pohledem, lehce se mu zachvělo chřípí. Narovnal se a semkl rty. Možná jsem na něj neměla tak zírat.

Ale to měl smůlu, protože civět na jeho bicepsy a pokoušet se uhádnout, jak těžké zvedá činky, by bylo ještě nepatřičnější. Pokrčil rameny, až moc prudce na to, aby to působilo nenuceně. „Jen chci říct, že by mi sem neměl tahat svoje sračky, to je celý. Fakt se za něj omlouvám.“

Zamrkala jsem. „Jo, bylo by fajn, kdyby se nic takovýho už nestávalo.“

„Takže tu bydlíš se svými klukama?“ zeptal se mě zničehonic a znovu na mě upřel ty krásné duhovky. Takhle dlouho se mi do očí ještě nikdo nedíval. Nebyla jsem si jistá, jaký z toho mít pocit. Navíc jsem musela rychle vyřešit něco mnohem důležitějšího: jak na tohle krucinál odpovědět? Mám mu lhát? Tu otázku pronesl nezávazně, ale něco mi na ní nehrálo. Nevěděla jsem, co všechno o Joshovi a Louiem věděl, ale bylo jasné, že nás tu už viděl. Kvůli tomu jsem ještě nemusela vyšilovat. Třeba nás jen zahlédl zdálky.

Nebo ne?

Zamračila jsem se na něj.

On se taky zamračil.

Máma mi vždycky říkala, že o člověku se toho dá hodně zjistit z jeho očí. Rty můžete zkroutit do mnoha různých tvarů, ale oko, do duše okno a tak podobně. Pamatovala jsem si, jak jsem měsíc po rozchodu se svým posledním přítelem seděla a jen přemítala, kde se to pokazilo. A smutná pravda byla, že když jsem pomyslela na horní část jeho obličeje... musela jsem přijmout, že jsem prostě v tomhle okamžiku mého života byla slepá. Slepá a blbá.

Prostě hloupá. Bože, jak jsem mohla být tak naprosto idiotsky tupá? Něco takového jsem si nemohla už nikdy dovolit. Tenhle chlap sice neměl místo očí černé díry, které by dávaly tušit prohnilost jeho duše, ale přesto jsem za sebou lehce přivřela dveře, čistě instinktivně. Už dřív jsem se v lidech spletla. Na to jsem nesměla zapomínat, zvláště když jsem teď měla zodpovědnost nejen sama za sebe.

„Jo,“ odpověděla jsem bez dalšího přemýšlení. Byli to moji kluci. Sice jsem je neporodila, ale byli tak moji, jak jen mohli být. Navíc, co-pak sešlo na tom, jestli si bude myslet, že jsem matka samoživitelka? Byla jsem tetá samoživitelka. Prostě samoživitelka. Prašť jako uhod'.

Místo odpovědi jen pomalu přikývnul a já sklouzla pohledem k jeho růžovým rtům. „Tohle je obvykle klidná čtvrt'. Nemusíš se o svoje děčka bát. To, co se stalo, už se nebude opakovat.“ Tvrdé rysy, vějířek vrásek v koutcích očí a dvě rýhy okolo úst dávaly všem, kdo se na tohohle muže podívali, jasně najevo, že se uměl i smát. Ale já si to neuměla představit. Když jsem ho spatřila poprvé, moc šťastně nevypadal, a ani teď, když stál přede mnou, se netvářil zrovna vesele.

Byl milý, nebo ne? Přišel za mnou, aby poděkoval za někoho jiného. Takže nemohl být až tak špatný.

Nebo ne?

Pokrčila jsem rameny. „No, tak děkuju... za péči.“ *Za péči? Vážně, Diano?*

Nešlo si nevšimnout, že zase sevřel velikánskou ruku v pěst, ale rychle ji zase uvolnil. „No, jen jsem ti chtěl poděkovat... za všechno,“ řekl a zněl dost nesvůj. Potřásl krabičkou a podal mi ji. „Na, tady máš, než zapadne někam mezi moje krámy.“

„Není zač.“ Panenko skákavá, on už ty sušenky snědl? Vždyť jsem mu je tam teprve před chvílí nechala. Vzala jsem si od něj krabičku a dál mi vrtalo hlavou, jak stihl tak rychle vdechnout takovou hromadu cukru, ale pak jsem si uvědomila, co přesně řekl.

Jeho krámy?

„On bydlí u tebe?“

Zacukalo mu v obočí. „Jo. Tvůj soused jsem já, brácha u mě jen pře-spává.“

Tak tohle byl můj soused.

Tohle byl můj soused?

No to mě sper ďas.

Tenhle vysoký, svalnatý, opálený muž s tetováním od loktů až po hrudník a tělem, které ve mně vyvolávalo touhu se modlit, aby sekal trávník před domem bez trička, byl můj soused. Ne ten druhý. Tenhle.

Nebyla jsem si jistá, proč mi spadl takový kámen ze srdce, ale fakt se mi ulevilo. Sice mě nevítal zrovna s otevřenou náručí, ale aspoň se nechoval jako neurvalý debil, jako jeho bratr. A přinesl mi zpátky máminu plastovou krabičku. To jsem nedělala ani já. Lidi, co mě znali, mi nic nepůjčovali, protože věděli, že jim to už nikdy nevrátím.

Nemohl to být špatný chlap, když se mi tu omlouval za něco, co ani neudělal. Nebo ano?

Ještě jednou jsem se zadívala do jeho oříškových očí a rozhodla se, že spíš ne.

Nafoukla jsem tváře jako křeček a nahlas vydechla. Pak jsem mu věnovala už druhý rozpačitý úsměv toho dne. „Myslela jsem – no, to je fuk. V tom případě jsem tvoje nová sousedka. Diana. Moc mě těší.“

Zamrkal a v očích se mu mihlo zaváhání, nebo obezřetnost nebo cokoli z toho, co se mu nejspíš honilo hlavou, ale pak ke mně napřáhl ruku. A v tu chvíli jsem to uviděla.

Měl na ní snubní prsten.

„Dallas,“ představil se mi.

Upíral na mě ten svůj přísný pohled s rýhou mezi obočím. Stisk měl pevný. Dallas. *Dallas*.

A kruci. Takže to taky byl ten chlap, kterého tu předtím hledala ta žena z červeného auta. Byl to opravdový člověk a ona nebyla jen hloupá nána.

Byl to opravdový, ženatý člověk a vyptávala se na něj nějaká ženská, která nevěděla, kde přesně bydlí. Hmmm. Na okamžik mě napadlo, co

po něm asi tak mohla chtít, ale rychle jsem se v duchu okřikla, že mi do toho nic není.

Jakmile pustil moji ruku, zapřela jsem si ji v bok a vymámila na tváři třetí nepřírozený úsměv za posledních deset minut. „No, ráda jsem tě poznala, Dallasi. Teda oficiálně. Kdybys cokoli potřeboval, dej vědět.“

Muž jménem Dallas jen zamrkal a mě přepadl pocit, že jsem udělala něco špatně. Ale nakonec řekl jen: „Jasně. Tak zas někdy.“

Zavřela jsem za ním dveře a ani jsem se mu nepodívala na zadek. Byl přece ženatý. Viděla jsem z něj dost. Na světě nebylo moc věcí, které bych brala smrtelně vážně, ale vztah, a ještě k tomu manželství, bylo jednou z nich, i když ho k jeho domu chodily hledat cizí ženy. Zírat chlapovi na zadek bylo něco úplně jiného než si ho prohlížet zepředu, když sám vlezl do obýváku jen v boxerkách.

Nehodlala jsem přece posedávat na verandě s limonádou a sledovat, jak seká trávník, sakrapráce.

Otočila jsem klíčem v zámku a v tu chvíli se mi v ložnici rozezvnil mobil. Proběhla jsem chodbou, abych to zvedla, nepřekvapilo mě, že na displeji svítí jméno ALICE LARSENOVÁ. „Prosím?“ ohlásila jsem se, i když jsem věděla, kdo mi volá.

„*Tía*,“ ozval se ze sluchátka Louieho hlas. „Já už jdu spát.“

Plácla jsem sebou na okraj matrace a neubránila se úsměvu. „Vyčistil sis zuby?“

„Jo.“

„Určitě?“

„Jo.“

„Stoprocentně?“

„Jo!“

Uchechtla jsem se. „A Josh?“

„Taky.“

„Kde je?“

„Hraje v obýváku videohry.“

„Máš mě rád?“ zeptala jsem se jako každý večer, jen abych slyšela jeho utvrzení.

„Jo.“

„Jak moc?“

„Moc!“ zahihňal se pobaveně svým dětským hláskem a připomněl mi, proč se ho na to pořád ptám.

„Máš se tam dobře?“

„Jo.“

„Tak můžeme?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ vyhrkl okamžitě můj pětiletý synovec. Živě jsem ho viděla, jak leží s hlavou na polštáři a peřinou přitaženou až k bradě. Vždycky chtěl spát zamotaný jako mumie. „Povíš mi o tom, jak táta zachránil ty stařence kočku?“ zeptal se mě s unaveným, skoro zasněným povzdechem.

Bože, fakt před nimi budu muset přestat říkat „stařenka“. Už bych ani nespočítala, kolikrát jsem Joshovi a Louiemu tu historku vyprávěla, ale vždycky jsem je nechala vybírat, co chtějí slyšet, takže to muselo být nejmíň dvacetkrát. A tak jsem znovu spustila vyprávění o tom, jak Rodrigo v době, kdy jsme bydleli ještě i s mojí nejlepší kamarádkou ve společném bytě, vylezl na strom, aby zachránil kočku naší postarší sousedky. „Ten strom byl vysokánský, Lupínku, myslela jsem, že spadne a zlomí si nohu...“

Kapitola třetí

Měla jsem sto chutí praštit hlavou o volant. Panebože. Na tohle bylo ještě moc brzo. A pokud jsem k sobě měla být naprosto upřímná, na tohle by bylo moc brzo i v poledne. I v šest večer.

„Nemám žádný kamarády,“ pokračoval Josh v tirádě, která trvala už malou věčnost. Stěžoval si, jak nefér je, že musí začít pátou třídu v nové škole.

Už o tom mlel celých dvacet minut. Stopovala jsem mu to.

Dvacet minut, které mi nikdy nikdo nevrátí.

Dvacet minut, které snad budou trvat ještě dalších šest měsíců, co zbývaly do mých třicátých narozenin.

Dvacet minut, během nichž jsem v duchu úpěnlivě prosila všechny svaté o trpělivost. Nebo aby to už skončilo. Aby ho něco umlčelo, cokoli. Bože můj. Ronila jsem neviditelné slzy a uvnitř jsem vzlykala.

Vozila jsem Joshe a Louieho do školy a školky už dlouho, ale za tu dobu jsem si na vstávání před sedmou nijak nezvykla. Pochybovala jsem, že mi to někdy bude připadat snadné. Moje duše plakala každé ráno, jakmile zazvonil budík, potom plakala, když jsem musela Joshe hlídat, aby se probudil, vylezl z postele a oblékl se. Takže poslouchat, jak si teď snad už posté stýská, jak nespravedlivé je muset začínat zase od nuly, na mě takhle po ránu bylo moc.

Abych mu nekřivdila, bylo mi jasné, že muset si hledat nové kamarády je nanic. Ale tahle škola byla lepší než ta, do které chodil předtím, a Josh byl – kromě téhle konkrétní chvíle – ten typ kluka, na kterého jsem mohla být hrdá. Uměl se skamarádit hned, to měl v genech z naší

strany. Dávala jsem mu tak týden, než si najde nového nejlepšího kámoše, dva týdny, než ho někdo pozve k sobě domů na přespaní, a tři týdny, než zapomene, že si vůbec na něco stěžoval. Uměl se přizpůsobit. On i jeho bratr.

Ale tohle, to byla scéna, jako bych mu snad zničila celý život. Minimálně to naznačoval. Mohla jsem si odškrtnout ze seznamu, že jsem zničila život desetiletému dítěti.

Měl mizernou náladu už včera večer, když je prarodiče po týdnu přivezli. Mělo mi být jasné, co mě čeká.

„S kým budu sedět u oběda? *Kdo mi půjčí tužku, když ji budu potřebovat?*“ kvílel jako nějaká hysterka. Nebyla jsem si jistá, kde se to naučil.

Hlavní otázka ale byla: proč by sakra neměl tužku? Koupila jsem mu celé jedno zvýhodněné balení a k tomu i pentilky.

Neodpověděla jsem mu a ani jsem se neobtěžovala doptávat na tu situaci s tužkami, protože jsem chápala, že v tuhle chvíli se jen potřebuje vypovídat, a cokoli, co bych řekla, by bylo k ničemu. Jakýkoli komentář byl zbytečný, a upřímně řečeno jsem se bála, že ze mě vypadne jen nějaká jízlivá poznámka, kterou by si přebral tím nejhorsším možným způsobem, protože byl hodně špatně naladěný.

„S kým se mám bavit?“ nenechal se Josh odradit mým mlčením. „*Koho pozvu na svoje narozeniny?*“

Dobry bože, on se už teď klepal kvůli imaginární narozeninové oslavě. Bylo by moc neurvalé zvýšit hlasitost na rádiu, abych ho přehlušila?

„Posloucháš mě vůbec?“ zakňoural tónem, kterého mě většinou spíš ušetřil.

Zaskřípala jsem zuby a dívala se přímo před sebe, aby ve zpětném zrcátku nezachytil můj nakvašený pohled. „Jo, poslouchám.“

„Neposloucháš.“

Vzdychla jsem a pevně sevřela prsty kolem volantů. „Ale poslouchám. Jen mlčím, protože vím, že mi stejně nebudeš věřit, i když ti řeknu, že si nový kamarády najdeš, že všechno bude v pohodě, a než budeš mít narozeniny, budeš moct pozvat spoustu lidí.“ O tom neproblému

s tužkou jsem se radši nezmínila, což bylo lepší pro nás oba. Když mi neodpověděl, dodala jsem: „Nemám pravdu?“

Josh jen zavrčel.

Úplně jako můj zatracený bratr. „Hele, já to chápu. Taky mi bylo ouvej, když jsem musela nastoupit do nový práce, kde jsem nikoho neznala. Ale ty jsi Casillas, jsi fajn, chytřej, hezkej kluk, a jde ti všechno, na co sáhneš. Budeš v pohodě. Oba budete v pohodě. Jste skvělí.“

Další zabručení.

„Že jo, Louie?“ Ohlédla jsem se ve zpětném zrcátku na chlapečka v sedačce, který se zubil a příkyvoval.

„Jo,“ zatrylkoval vesele.

Tenhle kluk mi uměl vyčarovat úsměv na rtech. Ne, že by to Josh nedokázal, ale ne tak jako Lou. „Co ty, bojíš se jít do školy?“ zeptala jsem se mladšího synovce. Už jsme se o tom, že bude muset do školy, bavili mockrát, a Lou se na to podle všeho moc těšil. Neměla jsem důvod si myslet, že to nezvládne. Spíš jsem se bála, že bude brečet, až ho tam povedu, ale Louie nebyl ten typ. Ve školce se mu náramně líbilo.

Ginny mě varovala, že v jeho první školní den budu spíš brečet já, ale já jsem byla odhodlaná udělat cokoli, abych se před ním nezhroutila. Kdybych plakala, rozbrečí se i on, i když ani nebude vědět proč. A to nepřipustím. Teď jsem ho vezla do nové školky, do posledního, předškolního ročníku, a když jsem si ho před odjezdem fotila, zašimrala mě možná v oku slza, ale nic jiného jsem si nedovolila.

„Ne,“ odpověděl veselým hláskem pětiletého dítěte, který ve mně vyvolával touhu ho obejmout a mazlit se s ním až do konce světa.

„Vidíš, Joshi? Lou se nebojí. A ty by ses taky neměl bát.“ Viděla jsem, jak Josh svěsil hlavu, a pak si ji opřel o okýnko. Z hrdla se mu ale vydral tak hluboký povzdych, že jsem zpozorněla. „Co se děje?“ zeptala jsem se.

Josh jen zavrtěl hlavou.

„No tak, řekni mi, co se doopravdy děje.“

„Nic.“

„Víš, že toho nenechám, dokud nekápneš božskou. Tak co je?“

„Nic,“ trval si na svém.

Vzdychla jsem. „Joshi, víš, že mi můžeš říct cokoli.“

Josh se opíral čelem o sklo okénka a teď k němu přiblížil rty a dýchl na něj, až se zamlžilo. „Jen jsem myslel na tátu. Vždycky mě první den do školy doprovázel.“

Krucí. Proč mě to nenapadlo hned? Loni byl Josh taky před začátkem školního roku nabručený. Ale ne až takhle moc. Jasně, taky se mi po Rodrigovi stýskalo. To jsem ovšem Joshovi neřekla, i když bych to občas fakt někomu říct potřebovala. „Víš, co by ti táta řekl –“

„V baseballu se nebrečí,“ dořekl místo mě s povzdechem.

Rodrigo byl přísný a neoblomný, ale svoje děti miloval a věřil, že dokážou cokoli, co si usmyslí. Choval se tak ke všem lidem, které měl rád, včetně mě. V krku se mi udělal knedlík, musela jsem si nenápadně odkašlat, abych se ho zbavila.

Dělala jsem pro Joshe to nejlepší? Nebo jsem na něj byla zbytečně tvrdá? To jsem nevěděla a moje nerozhodnost se mi zaryla do srdce jako dýka. Podobné chvíle, jako byla tahle, mi nejvíc připomínaly, že absolutně netuším, co dělám, natož jak to všechno dopadne, až kluci vyrostou. Upřímně mě to děsilo.

„Nová škola bude super. Věř mi, Joshi.“ Neodpověděl, a tak jsem se na něj přes rameno ohlédla. „Věříš mi, ne?“

V tu chvíli z něj byl zase malý otrava. Zvedl oči v sloup. „Ne asi.“

„Žádný ne asi, nebo tě dám do útulku.“

„Hurá,“ vydechl Louie, ten provokatér.

„Sklapni, Lou,“ utrl se na něj Josh.

„Ne, díky.“

„Panebože, buďte zticha, oba,“ okřikla jsem je v žertu. „Zahrajeme si na bobříka mlčení.“

„Radši ne,“ odušil Josh. „Už jsi mi našla nový tým?“

Krucí. Zadívala jsem se stranou z okna, bodl mě osten provinilosti, že jsem mu ještě nezačala hledat nový baseballový tým. Kdysi dávno